

Furtuna primăverii

George Coșbuc

Precum aduce-n sârg cu sine
Spre țara de unde-a fost gonit
Un rege-n furie-oștiri străine,
Așa vedeam un vânt grăbit
Cu norii după el cum vine.

Urlând le cârmuia cărarea
Purtându-i în năvală orbi,
Părea că varsă-ndepărtarea
Și mii de lupi și mii de corbi
De-a valma să-nspăimânte zarea.

Silit-au codri mari să mugă
Și-n turn, de unde-i supăra
Al clopotelor cânt de rugă,
Trăsniră, și-un potop era
Urgia ce-au făcut-o în fugă.

Cu ei o noapte-nfricoșată
Ca iadul peste văi trecu:
Dar însăși parcă înspăimântată
De-atâta spaimă ce făcu,
De-abia veni, pierind deodată.

S-a dus cum a venit. Departe
Spre-adâncul orizont s-a dus
Și spaime-acum pe-acolo împarte.
Și iar s-a luminat pe sus
Și râde soarele lui marte!